

Nr 336.

Av herr **Elofsson, Gustaf**, m. fl., i anledning av Kungl. Maj:ts proposition med förslag till förordning om ändring i vissa delar av taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379), m. m.

Med anledning av Kungl. Maj:ts proposition nr 345 till innevarande års riksdag med förslag till förordning om ändring i vissa delar av taxeringsförordningen den 28 september 1928 (nr 379) m. m. få vi anföra:

Såväl av de sakkunnigas betänkande som av finansministerns uttalanden till statsrådsprotokollet framgår, att taxeringsarbetets karaktär av folklig taxering skall bibehållas och att tjänstemannataxering icke åsyftas med de föreslagna förändringarna. Den stora utökningen av länsstyrelsernas personal, vilken går utöver de sakkunnigas förslag, innebär icke i och för sig något avsteg från principen om folklig taxering. Emellertid måste städse ihågkommas, att det väsentliga, det grundläggande taxeringsarbetet skall utföras av taxeringsnämnderna och i första hand av dessas ordförande och kronoombud. Med klar blick för vikten av detta arbete hava de sakkunniga även föreslagit viss förbättring av de till ordförande och kronoombud utgående ersättningarna. Det torde nämligen vara ett i alla berörda kretsar känt faktum, att de arvoden, som för närvarande utgå, icke fylla ens mycket rimliga anspråk. Av propositionen framgår emellertid, att de redan låga arvodena i stället för att ökas sannolikt komma att minskas, icke minst för kronoombuden, på grund av vissa mindre arbetslättnader. Därest ordföranden anlitar den nya taxeringsexper-ten, taxeringskonsulenten, till vissa rörelseidkares deklARATIONER, har han att vänta ytterligare minskning av arvodet, vilket knappast lär uppmuntra ordföranden att påkalla denna hjälp, helst som taxeringsnämnden alltjämt har ansvaret för taxeringen, även om deklARATIONEN föredrages av en taxeringskonsulent. Som skäl för att den av de sakkunniga föreslagna höjningen icke kan genomföras åberopas statsfinansiella skäl samt det allmänna löne- och prisstoppet. En viktig orsak torde väl vara, att den föreslagna tjänstemannapparaten medför en stor kostnadsökning. Att åberopa lönestoppet såsom grund för att icke höja utgående *arvoden* torde icke överensstämma med den praxis, som i övrigt följes inom förvaltningen. Väl torde det få anses riktigt, att ar-

voden icke böra utökas med dyrtidstillägg, men den minsta ersättning, som bör ifrågakomma till taxeringsnämndernas ordförande och kronoombud, bör vara den av de sakkunniga föreslagna. Man kan med fog påstå, att just på grund av det statsfinansiella läget arvodena icke böra bestämmas *lägre* än nyss angivits. En fullgod rekrytering av kåren av ordförande och kronoombud är nämligen för ett gott taxeringsarbete av synnerlig vikt, och aldrig så skickliga handledare eller eftergranskare kunna icke avhjälpa följderna av ett dåligt arbete i första instans. Vad särskilt beträffar kronoombuden, vilka för närvarande uppbära rent otroligt små ersättningar och vilka enligt propositionen dels skola tillhållas att uträtta ett bättre arbete och dels direkt utlovas en sänkning av arvodena, står fast, att just ur dessas krets taxeringsordförandekåren skall rekryteras. Denna rekrytering äventyras genom förslaget.

Vad vidare angår provningsnämnden, vilken till numerären torde komma att bli ungefär hälften av den nuvarande och av vilken man med all rätt förväntar sig ett effektivare arbete, torde icke heller dessas ledamöter på tillbörligt sätt tillgodoses i arvodeshänseende genom propositionen. För den, som närmare känner till detta arbete, framstår det såsom uppenbart, att en ersättning, som verkligen får karaktären av ett mindre arvode och icke allenast en knapp täckning av de med vistelsen i residensstaden förenade utgifterna, rimligen borde utgå. Under alla förhållanden borde dagarvode utgå för de dagar, då studium av akter och promemorior bedrives före sammanträdena. Jämväl i fråga om provningsnämnderna måste nämligen noggrant beaktas, att en god rekrytering är en oeftergivlig förutsättning för ett gott resultat samt att provningsnämnderna såsom beskattningsnämnder måste rekryteras bland personer, för vilka provningsnämndsarbetet är en bisyssla, som kräver stora uppoffringar.

I fråga om lagtextens utformning vilja vi anföra följande:

De blanketter och formulär, som fastställas för taxeringsarbetet, måste tid efter annan ändras för att de skola fylla det praktiska livets krav. För närvarande äro ett flertal blanketter i behov av omarbetning. Det synes därför knappast vara välbetänkt, att i lag, som stiftas av Konungen och riksdagen gemensamt, så i detalj fastslå dessa blanketters innehåll som fallet är t. ex. i 33 och 38 §§ taxeringsförordningen. Lämpligt torde vara, att innehållet i dessa blanketter fastställas genom av Kungl. Maj:t i administrativ väg utfärdad författning, varigenom behöfliga ändringar lättare kunna genomföras och erfarenheterna från det praktiska taxeringsarbetet snabbare kunna vinna beaktande.

Med hänvisning till ovanstående få vi hemställa,

att arvodet till ordförande och kronoombud i taxeringsnämnd måtte utmätas i överensstämmelse med de sakkunnigas förslag, att ersättningarna till ledamöter i provningsnämnd måtte

bestämmas så, att rekryteringen av ledamöter i nämnden icke helt omöjliggöres, samt att administrativa detaljer måtte utmönstras ur lagtexten.

Stockholm den 28 oktober 1943.

Gust. Elofsson
i Vä.

Rud. Anderberg.

Alfred Andersson.

L. Franzon.

Emil Ahlkvist.

Verner Andersson.

Allan Holstenson.
